

ПРОЛОГ

Масонський храм у Вашингтоні

8:33 вечора

«Як померти — ось у чім секрет».

З давніх-давен спосіб смерті завжди був таємницею.

Тридцятичотирирічний ініціат увіп'явся очима в людський череп у своїх долонях. Череп, порожнистий, як чаша, був наповнений криваво-червоним вином.

«Випий, — сказав він собі. — Випий — тобі нема чого боятися».

Згідно з традицією, колись він розпочав свою подорож у живописній одежі середньовічного еретика, якого ведуть на шибеницю: широка розхристана сорочка, з-під якої виднілися бліді груди, ліва холоша зачочена до коліна, а правий рукав — до ліктя. На шії висіла важуча петля з товстої мотузки — братчики називали її «буксирним тросом». Однак цього вечора на ньому був одяг майстра, як і на братчиках-свідках.

Вони стояли поруч колом, усі при повних регаліях — смушкових фартухах, пасках та білих рукавичках. Церемоніальні коштовності на їхніх шиях химерно мерехтіли в напівтемряві, неначе очі привидів. У світському житті більшість цих чоловіків були людьми поважними й впливовими, однак ініціат знав, що в цих стінах їхні чини та звання не означали абсолютно нічого. Тут усі вони були рівними, названими братами, яких пов'язували спільні містичні узи.

Кинувши погляд на моторошне товариство довкола, ініціат подумав, що навряд чи хто поза межами цього приміщення міг коли-небудь уявити, що всі ці люди можуть зібратися в одному місці... тим паче — у *такому* місці. Приміщення, у якому вони зібралися, скидалося скоріше на якесь потаємне святилище давніх часів.

Однаке правда була ще химернішою.

Вони перебували лишень за кілька кварталів від Білого дому.

Ця колосальна споруда, розташована за адресою: Північно-західна шістнадцята вулиця, номер сімнадцять-тридцять три, Вашингтон, округ Колумбія, була точною копією дохристиянського святилища — храму царя Мавсола, задуманого як *мавзолей*, тобто місце, куди потрапляють після смерті. Парадний вхід з бронзовими дверима охороняли два сімнадцятитонні сфінкси. Усередині — розкішно оздоблений лабіринт із ритуальних кімнат, залів, ізольованих склепів і бібліотек. І навіть із порожнистою стіною, що ховала останки двох людських тіл. Ініціатові якось сказали, що в цій будівлі кожна кімната має свій секрет, одначе жодна з них не містила так багато секретів, як оця гігантська зала, де він зараз стояв навколішки з черепом у долонях.

Це була Храмова зала.

Вона являла собою правильний квадрат. Надзвичайно просторий. Стеля, що вражала висотою — аж сто футів¹, трималася на монолітних колонах із зеленого граніту. По периметру зали йшла ярусна галерея зі шкіряними кріслами ручної роботи з горіхового дерева. На західній стіні бовванів трон заввишки тридцять п'ять футів, навпроти якого у ніші ховався орган. Стіни були розмальовані неначе калейдоскопом давніх символів — єгипетських, давньоєврейських, астрономічних, алхімічних та інших, і досі невідомих.

Цього вечора Храмову залу освітлював ряд свічок, розставлених у певному порядку. Їхнє тьмяне мерехтіння, до якого додавався лише блідий стовп місячного сяйва з широкого круглого вікна у стелі, освітлювало найдивовижніший предмет цього приміщення: величезний оltар, витесаний із суцільного шматка полірованого чорного мармуру і розташований у самісньому центрі квадратної зали.

«Як померти — ось у чім секрет», — нагадав собі ініціат.

— Час, — прошепотів чийсь голос.

¹ 1 фут дорівнює 30,48 см. (Тут і далі примітки редактора.)

Ініціат поволі підвів очі й поглянув перед собою на статечну фігуру в білому вбранні. Цей чоловік мав титул *Вельмишановного Верховного магістра*. Йому було під шістдесят; усіма обожнюваний американський ідол — кремезний, впливовий і неймовірно багатий. Його колись темне волосся вже почало сріблитися, а відоме на всю країну обличчя відображало жвавий розум та досвід, набутий за роки перебування при владі.

— Прийми обітницю, — мовив Вельмишановний магістр голосом тихим та лагідним, як летючий сніг. — Заверши свою подорож.

А подорож ініціата, як і всі подібні подорожі, почалася з першого ступеня. Тієї ночі, під час ритуалу, схожого на теперішній, Вельмишановний магістр зав'язав йому очі оксамитовою хусткою, притиснув до його оголених грудей вістря церемоніального меча і суворо спитав:

— Ти і справді присягаєшся своєю честю, що без примусу і добровільно пропонуєш свою кандидатуру для пізнання таємниць та набуття привілеїв нашого братства і не маєш на думці корисливих та інших негідних мотивів?

— Так, — збрехав ініціат.

— Тоді нехай це вістря вжалить твою совість і завдасть неминучої й швидкої смерті, якщо коли-небудь тобі здумається виказати ввірені секрети, — попередив його магістр.

Тоді ініціатові не було страшно.

«Вони ж ніколи не дізнаються про мої справжні наміри».

Однак цього вечора йому здалося, що у Храмівій залі витає якась лиховісна урочистість, тож почав подумки прокручувати всі зловісні застереження, мовлені йому під час подорожі, та погрози про страшні наслідки у разі, якщо він коли-небудь викáže ті секрети, про які невдовзі мав дізнатися: горлянку розріжуть від вуха до вуха... вирвуть із коренем язика... витребушать і сплять нутроці... прах розвіють за вітром... вирвуть серце і кинуть диким звірам...

— Брате, — мовив сіроокий магістр і поклав руку на плече ініціата, — прийми завершальну обітницю.

Зусиллям волі опанувавши себе, щоб зробити останній крок у своїй подорожі, ініціат сіпнувся мускулистим тілом і знову зосередив увагу на черепові у своїх руках. Темно-червоне вино у тьмяному мерехтінні свічок здавалося майже чорним. У кімнаті запала мертва тиша, і він фізично відчув на собі погляди свідків-братчиків, що чекали, коли він прийме завершальну присягу і приєднається до еліти.

«Цієї ночі, — подумалося йому, — тут відбувається те, чого ще ніколи не було в історії цього братства. Жодного разу впродовж століть».

Він знав, що то буде перша іскра... І вона дасть йому непереборну силу. Підбадьорений цією думкою, він глибоко вдихнув і промовив слова, що їх уже промовляла до нього величезна кількість людей у всіх країнах світу:

— Нехай вино, що я вип'ю, стане мені смертельною отрутою... якщо я — свідомо чи несвідомо — порушу цю клятву.

Його слова відлунили у просторій залі.

І знову запала тиша.

Вгамувавши ледь помітне тремтіння рук, ініціат підніс череп до рота і торкнувся губами висхлої кістки. Він заплющив очі, перекинув череп і став пити вино довгими глибокими ковтками. Коли в горлянці щезла остання краплина, він опустив череп додолу.

На якусь мить ініціатові здалося, що йому стиснуло груди — і серце дико закалатало від страху. «Господи, невже вони дізналися?!» Але страх минувся так само швидко, як і прийшов.

По тілу розлилося приємне тепло. Ініціат поволі випустив з легенів повітря, подумки посміхнувся і поглянув на сіроокого чоловіка, який, нічого не підозрюючи, так необачно ввів його у найпотаємніші кола братства.

«Невдовзі я позбавлю вас того, що є для вас найдорожчим».

РОЗДІЛ 1

Заповнений туристами підйомник фірми «Отіс» виповзав догори південною опорою Ейфелевої вежі. У напхот напханому ліфті якийсь аскетичного вигляду бізнесмен у бездоганно напрасованому костюмі уважно поглянув на хлопчину, що стояв біля нього.

— Щось ти блідий, синку. Треба тобі було внизу залишитися.

— Та все нормально... — відказав хлопець, намагаючись угамувати неспокій. — На наступному поверсі я вийду.

«Мені немає чим дихати», — промайнуло в голові.

Чоловік нахилився до нього.

— Я гадав, що нудота мине, поки ми підніматимемося. — І він ніжно погладив хлопчину по щоці.

Син соромився розчарувати батька, однак ледь розчув його слова крізь шум у вухах.

«Мені немає чим дихати. Треба забиратися геть із цього ящика!»

Оператор монотонно розповідав про шарнірні поршні підйомника та про його залізну конструкцію, вкриту ізоляційним шаром. А під ними, далеко внизу, навсібіч розбігалися паризькі вулиці.

«Майже доїхали, — заспокоював себе хлопець, висунувши, як журавель, шию і дивлячись угору на попередній ліфт, з якого вже виходили люди. — Тримайся».

Коли ліфт різко нахилився під кутом до верхнього оглядового майданчика, опора, уздовж якої він рухався, почала звукуватися, стискаючи масивні стояки у вузький вертикальний тунель.

— Татку, здається, я не...

Раптом згори донеслося розкотисте тріскотіння. Клітка ліфта сіпнула й незграбно нахилилася, і схожі на змії старі

розщеплені канати почали хльостати підйомник з усіх боків. Хлопець перелякано притулився до батька.

— Татку!

На якусь швидкоплинну лячну мить їхні погляди зустрілися. А потім дно ліфта провалилося.

Роберт Ленгдон смикнувся на своєму м'якому шкіряному сидінні, виринувши із сонного напівзабуття. Він сидів сам-один у просторому салоні адміністративного реактивного літака «Фалькон 2000 EX», що мчав, підстрибуючи у турбулентних потоках. Позаду чулося рівномірне гудіння двох двигунів «Пратт-енд-Вітні».

— Містере Ленгдон? — протріщав голос із динаміка внутрішнього зв'язку. — Ми заходимо на посадку.

Ленгдон випростався у кріслі і засунув у сумку картки з нотатками до лекції. Він саме розглядав масонську символіку, коли раптом задрімав. Професор подумав, що цей короткий сон про його покійного батька навівало несподіване запрошення від давнього покровителя, Пітера Соломона, отримане сьогодні вранці.

«Ще одна людина, яку мені не хотілося б розчарувувати».

Цей п'ятдесятивосьмирічний філантроп, історик та науковець узяв Ленгдона під своє крило майже тридцять років тому і багато в чому заповнив ту порожнечу, що виникла після смерті його батька. Впливовість династії цього чоловіка та його чималеньке багатство не завадили Ленгдонові бачити в його сірих очах скромність, доброту та співчуття.

Сонце за вікном літака вже сіло, та професор і досі міг розгледіти в сутінках тендітний обрис найбільшого у світі обеліска, що здіймався на обрії, неначе шпиль давнього сонячного годинника. Цей мармуровий обеліск заввишки п'ятсот п'ятдесят п'ять футів позначав серце цієї країни. А довкола шпиля тішила око ретельно окреслена геометрія вулиць.

Навіть у літакові відчувалася та майже містична енергія, що її випромінювало місто Вашингтон. Ленгдон любив це місто, тому, коли літак торкнувся колесами злітно-посадкової смуги, професор відчув, як від думки про те, що чекало на нього по-

переду, у душі збурилося радісне хвилювання. Тим часом літак наближався до одного з приватних терміналів величезного міжнародного аеропорту імені Даллеса.

Ленгдон зібрав свої речі, подякував пілотам і вийшов із розкішно оздобленого літака на розкладний трап. Холодне січневе повітря бадьорило та освіжало.

«Дихай на повні груди, Роберте», — подумав він, оглядаючи широкий виднокруг.

Понад смугою повзли пасма зимового туману, тож коли Ленгдон зійшов на білу ковдру, що вкрила гудронове покриття лєтовища, йому здалося, наче він ступив на болото.

— Агов, привіт! — почувся з протилежного боку мелодійний голос із британським акцентом. — Професоре Ленгдон!

Ленгдон придивився і побачив, що до нього поспішає, радісно вимахуючи рукою, жінка середнього віку з розпізнавальним значком та планшетом. З-під її стильної плетеної шапочки вибивалися біляві кучері.

— Ласкаво просимо до Вашингтона, сер!

— Дякую, — посміхнувся Ленгдон.

— Мене звати Пем, я з пасажирської служби. — Жінка говорила з надмірним ентузіазмом, від якого Ленгдонові стало трохи не по собі. — Будь ласка, ходіть зі мною, сер, на вас уже чекає авто.

Ленгдон рушив слідком за жінкою через лєтовище до іменного терміналу, оточеного блискучими приватними літаками. «Наче стоянка таксі для знаменитих та багатих».

— Мені страшенно не хочеться набридати вам, професоре, — ніяково мовила жіночка, — але ви *справді* той самий Роберт Ленгдон, котрий пише книжки про таємничі символи та релігію, еге ж?

Ленгдон трохи завагався, а потім кивнув.

— Я так і думала! — аж засяяла від радості співрозмовниця. — Наш клуб книголюбів нещодавно прочитав вашу книжку про божественне жіноче начало та церкву! Це так чудово, що вона здійняла такий скандал! Певно, вам подобається пускати козу на капуста́ню грядку!

Ленгдон посміхнувся.

— Насправді скандал не входив у мої наміри.

Жіночка відчула, що Ленгдон не має настрою обговорювати свої праці.

— Вибачте за моє базікання. Ви, напевне, вже втомилися від того, що вас повсюди впізнають... але ви самі в цьому винні. — Співрозмовниця грайливо кивнула на одіж професора. — Вас виказала ваша уніформа.

«Моя уніформа?!» — Ленгдон із подивом витріщився на своє вбрання. Звична вугільно-чорна «водолазка», куртка з шотландського твіду, брюки кольору хакі та дублені туфлі-мокасини, що їх зазвичай взувають студенти, — стандартне шмаття для лекцій, семінарів, офіційних фото та світських заходів.

Жінка розсміялася.

— Оці ваші «водолазки» — вони такі старорежимні! У краватці ви мали б більш стильний вигляд!

«Нізащо не вдягатиму оті огидні зашморги!» — подумав Ленгдон.

Колись він навчався в спецшколі «Філіпс Ексетер», де вимагали вдягати краватку шість днів на тиждень. Але попри романтичні розповіді директора, що сучасні краватки походять аж від шовкових *фаскій* римських ораторів, які замотували тканиною ший, аби не застудити голосові зв'язки, Ленгдон прекрасно знав, що насправді слово «краватка» походить від назви зграї жорстоких найманців-хорватів, котрі перед тим, як знавісніло кинутися в бій, обмотували ший хустками і закріплювали їх вузлами. І донині цей старовинний бойовий предмет одягу вдягають сучасні воїни-клерки, сподіваючись залякати своїх супротивників під час щоденних конторських баталій.

— Дякую за пораду, — хихикнув Ленгдон. — Я подумаю принагідно, чи варто мені вдягти краватку.

На його щастя, з шикарного авто «Лінкольн Таун Кар» виїшов добре вишколений чоловік у темному костюмі й підняв угору палець.